

Manon's nieuwe start

Het vervolg op Sanne's verdwijning

Eerste druk 2024

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille

ISBN:

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*In herinnering aan
Antoinette Ko(o)men
Op veel te jonge leeftijd
overleden*

Hoofdstuk Een

Sanne en Manon vieren samen met al hun familie en vrienden Kerst en Oud en Nieuw bij de ouders van Sanne, die al sinds jaren in Kuala Lumpur in Maleisië wonen in een schitterende villa die Sanne en Manon voor hen hebben gekocht.

Er zijn erbij voor wie het niet de eerste keer in Maleisië is, maar voor bijna iedereen is het de eerste keer dat ze de feestdagen hier doorbrengen.

Niet iedereen kende elkaar toen ze hier aankwamen, maar na de eerste gezamenlijke maaltijd in het geliefde BBQ-restaurant is het een grote gezellige groep geworden waar niemand buiten valt.

Dit geldt zeker voor Emmy en haar moeder die bijna niemand kenden en nog nooit buiten Nederland zijn geweest al is Emmy na haar eerste operatie wel mee naar Italië geweest, naar het restaurant van Nita.

Voor Jim is het een weerzien met zijn nieuwe schoonouders als vader van Antoinette, de baby van Sanne die hier op gaat groeien. En Carol de nieuwe vriendin van Jim die hij op zijn eerste vliegreis naar Kuala Lumpur heeft leren kennen met haar twee kinderen, maar ook die voelden zich na de eerste avond helemaal thuis.

Er wordt gegeten en gedronken, volop gekletst en gelachen en dat zowel in het Nederlands als in het Engels.

Carol vertrekt eerder want het wordt al snel te laat voor de twee die nog een eind onder de tien jaar oud zijn.

Jim staat gelijk op om mee te gaan maar Carol maakt het al snel duidelijk dat het niet nodig is. Ze slapen in het Hyatt en als de kinderen op bed liggen is er nog genoeg luxe om van te genieten tot Jim thuiskomt. Tenslotte zijn ze hier voor een ruime week en hebben nog meer dan genoeg tijd om met elkaar door te brengen.

Als het tijd is om naar het hotel te gaan, gaan Emmy en haar moeder en Robert en Karen naar het gastenverblijf in de villa, aangezien Emmy en Karen de rolstoel nodig hebben. De anderen gaan gelijk door naar het Hyatt. Ook Sanne en Manon die gewoonlijk in het gastenverblijf slapen maar dit nu aan de rolstoelgebruikers hebben afgestaan.

In bed kletsen we nog wat na. Voor beiden is een verblijf in een luxe hotel niets nieuws meer al blijft het genieten. Ik ben trots op Manon die dit allemaal heeft geregeld.

“Wat heb je het weer geweldig gedaan schat. Zag je hoe iedereen genoot van de reis en het diner. Voor Emmy en haar moeder is dit een regelrechte sprookjesreis en zelfs de ouders van Els en Bianca genieten alsof ze de eerste keer hier zijn. Misschien dat ze daarom nog wel meer genieten omdat ze nu weten dat het niet de laatste keer is dat ze hier zijn. Een belevenis waar ze een paar jaar geleden niet eens van durfden te dromen. Als je de groep ook ziet zou je niet zeggen dat de helft tot vandaag nog totale vreemden voor elkaar waren.”

Manon zegt niets maar luistert en kijkt naar mij van wie ze een goed half jaar geleden nog dacht dat ik niet meer leefde na anderhalf jaar spoorloos verdwenen te zijn.

Om dit te horen en te zien, naast haar, is haar meer waard dan wie of wat ook in de wereld, al is ze dolgelukkig met haar schoonouders, Els en Bianca met Marnix en Lilly, hun kinderen.

Op dit moment is de wereld weer mooi en de toekomst lacht hun tegemoet. De volgende dag staat er niets op het programma en mag eenieder de dag naar eigen inzicht invullen. Voor degenen die in het Hyatt verblijven begint de dag met een uitgebreid ontbijt zoals dat gewoon is in de grote hotels in dit land. Wat voor een aantal een

onverwachte gebeurtenis is. De kinderen van Robert en Karen kijken hun ogen uit als ze zien wat ze hier het ontbijt noemen. De ouders/schoonouders van Els en Bianca hadden deze ervaring al toen ze bij hun eerste bezoek aan Maleisië in het Four Seasons logeerden. Er is een tafel voor hen gereserveerd waar ook de kinderen van Robert en Karen aanzitten. Om te zien dat ze een goed ontbijt nemen en niet alleen dat wat ze lekker vinden.

“Dit went nooit!” Zegt de vader van Bianca als hij aan tafel schuift met een bord vol lekkers. Waar de anderen het volkomen mee eens zijn. Ook de beide moeders die tijdens de vliegreis al onderling hebben afgesproken de kledingmaat deze dagen maar weer eens te vergeten. Manon en ik ontbijten in de villa om Emmy, Willeke en Robert en Karen niet het gevoel te geven alleen te worden gelaten.

Maar tijdens het ontbijt wat mams prima voor elkaar heeft gekregen blijkt dat de twee families met een rolstoel het heel goed met elkaar kunnen vinden. Emmy en Karen zijn ondanks het leeftijdsverschil dikke vriendinnen en de stemming is opperbest.

Ik wil mams nog helpen met het ontbijt maar dat is niet nodig.

Ook hier staat de tafel vol met lekkere dingen, zelfs een kerststol ontbreekt niet. Els heeft er vier meegenomen want die zul je hier niet aantreffen. Er wordt gesmuld, gekletst en gelachen.

Paps heeft speciaal voor de beide rolstoelgebruikers plus partners een busje gehuurd om ze de stad te laten zien en de plekken die rolstoelvriendelijk zijn te bezoeken.

Gelukkig is er een folder beschikbaar speciaal voor mensen met een beperking en/of rolstoel, met plaatsen die rolstoelvriendelijk zijn.

Willeke, de moeder van Emmy, die zoals gebruikelijk behoorlijk introvert is, geniet dat wat er nodig is ook geregeld wordt. Dit zou zij

niet kunnen. Nog buiten het feit dat ze geen Engels spreekt, alleen Nederlands. Ze is zo blij als ze ziet dat Emmy na twee zware operaties uitgelaten is en niets als te veel ziet. Als haar moeder zich dreigt terug te trekken, iets wat in haar natuur zit, dan haalt zij haar weer naar voren. Zeker als zij ziet dat Karen die veel minder kan dan Emmy toch meer dan positief is en duidelijk geniet van alles waar ze deel aan neemt. Aan het eind van de dag hebben ze al heel wat plekken bezocht maar er zijn er nog genoeg over. Speciaal voor hen is er volgende week een meerdaagse trip geregeld met overnachting aan de rand van de jungle. Je kunt niet in Maleisië zijn geweest zonder de jungle te hebben gezien. De overweldigende natuur en de vele soorten dieren die daar wonen. Als Manon hen dat vertelt ziet ze het enthousiasme van de gezichten van Emmy en Karen afspatten. Robert lijkt het ook geweldig en Willeke is zoals verwacht een beetje angstig, maar na een gesprekje met Manon is dat ook zo goed als weggenomen.

Morgen gaan ze, en dat is nog niet verteld, met z'n vieren een boottocht maken met het jacht van paps en mams. Ook de anderen gaan een tocht maken, maar op een andere dag. Dit is speciaal voor de rolstoelgebruikers die anders te veel gehinderd zouden worden.

Rond een uur of zeven is iedereen in de villa gearriveerd en is de kok bijna klaar met het bereiden. Els kon het natuurlijk niet laten en nadat ze zich voorstelde, ervan uitgaand dat deze kok geen idee heeft wie zij is, heeft ze een behoorlijk handje meegeholpen.

Onder het koken en bereiden door, laat de kok weten dat hij haar wel degelijk kent en meer dan geëerd is dat hij met haar mag meewerken in plaats van andersom.

Even is ze van slag maar vraagt dan heel duidelijk of hij haar identiteit geheim wil houden, dan zet ze hem op het lijstje van beschikbare koks

als er specifiek Aziatisch gekookt moet worden. Stomverbaasd kijkt hij haar aan en zweert buigend op zijn voorouders dat hij haar identiteit geheim zal houden. Van slag af dat zij hem wil betrekken indien dit nodig is, is voor hem meer waard dan een prijs in de loterij winnen. Vanaf dit moment noemt hij haar 'master'. Voor hem is dit de hoogste eer. Els zegt wel dat hij de leiding in de keuken houdt en zij alleen helpt en leert. De kok van eenvoudige afkomst heeft door heel hard werken een goede naam opgebouwd maar dit had hij nooit durven dromen. Soms is het voor Els niet makkelijk om met haar faam om te gaan. Net als Manon geniet zij er echter ook van om iemand blij en gelukkig te maken. Zij is ervan overtuigd dat haar door God gegeven talent, er niet alleen voor haar is maar ook om anderen hiermee blij te maken.

Mams zegt nog tegen haar dat ze uit de keuken moet blijven maar dat is tegen dovemansoren gezegd. Schalen vol lekkers, groenten, vlees, rijst en sambal vullen de tafel met zowel westers als Aziatisch eten.

De kok kijkt blij als hij ziet hoe al die Nederlanders en een paar Australiërs enthousiast op zijn eten aanvallen.

Mams nodigt hem nog uit om mee te eten maar dat kan volgens hem echt niet. Uit respect voor zijn mening laten we het dan maar. Zelfs Willeke die tot nu alleen maar Nederlandse kost heeft gegeten en heel voorzichtig kleine hapjes op haar bord schept, ontdekt hoe lekker het eten in deze regio is en schept nu vol zelfvertrouwen haar bord vol. Waardoor Emmy en Els elkaar met een knipoog aankijken. Ook zij zien hoe Willeke groeit en zich aanpast in deze dagen. Tijdens de heenvlucht bekende ze dat ze op de voorhand bang was om te vliegen maar het niet wilde zeggen om de blijdschap bij ons niet te bederven.

Ze kreeg van iedereen te horen dat ze dat niet moest verstoppen maar het juist vertellen.

“Nee” zegt ze. “Karen heeft al zoveel meegemaakt en Emmy met haar ongeluk en zware operaties, dan moet ik niet met mijn angsten komen dat vind ik niet passen.”

Karen heeft daarna een goed gesprek met haar gehad om duidelijk te maken dat haar angsten net zo zwaar wegen als bij een ander. Niet iedereen is sterk, al weet je pas hoe sterk je bent als je het overkomt. Ze heeft met haar afgesproken dat als ze ergens meezit of bang voor iets is, ze dit aan Karen duidelijk maakt die het zal proberen zo goed en zo kwaad als het gaat weg te nemen of te verminderen.

Deze wetenschap heeft haar een steun gegeven die ze zo lang heeft moeten missen. Nu heeft ze het gevoel dat ze er helemaal bij hoort en dat de rest haar ondersteunt. En het is duidelijk aan haar te zien. Ze durft nu meer op de voorgrond te treden. Emmy en de ouders van Els die haar ook thuis ondersteunen zijn trots op haar waardoor haar zelfvertrouwen zichtbaar is gegroeid. Deze reis is voor haar meer dan een vakantie. Het is een ontdekking wat er in haar zit. Een kant die veel te lang verborgen is gebleven.

De volgende dag is voor de volwassenen een winkeldag. Er zijn enkele grote winkelcentra in Kuala Lumpur die alles aanbieden wat er maar te wensen is en nog betaalbaar ook. Omdat niet iedereen het geld heeft om zich dit te kunnen veroorloven ga ik met Manon en Els mee om de rekening met de zakenbetaalkaart te voldoen.

Paps gaat met Emmy, Willeke, Robert en Karen, Bianca en de twee kinderen naar het jacht om een dag met ze te varen.

Ze gaan met twee vluchten omdat een acht of tien persoons helikopter wel bestaat maar niet voorhanden is.

Paps heeft zijn goede vriend Gary vertelt wat er gaat gebeuren en dat hij, mocht het mogelijk zijn, welkom is om mee te varen. Ook dit hoort

bij het zaken doen, dus Gary staat samen met zijn vrouw Susan op ze te wachten. Na alles te hebben uitgeladen stelt paps hen voor en zijn vrouw steekt gelijk de handen uit haar mouwen om de rolstoelen aan boord te krijgen. Susan heeft een tas vol lekkernij meegenomen en verdwijnt meteen in de keuken, want zoals we al weten, lekker eten hoort hier overal bij. Iets waar je heel snel aan went.

Karen en Emmy worden op twee comfortabele stoelen op de voorplecht geplaatst met de mededeling dat als het voor hen te heet is of worden ze onmiddellijk naar het deel van het schip gebracht waar de airco en/of schaduw aanwezig is.

Nog voor ze in de helikopter stappen zegt Willeke aan paps hoe geweldig ze alles vindt. Ook zij was nog nooit samen met haar dochter echt op vakantie geweest. Omdat ze het geld er niet voor hebben en dat ze bang is in een land met een andere taal. Wat haar nu overkomt heeft hetzelfde effect als op de ouders van Els en Bianca toen die voor het eerst echt op reis gingen. En net als zij straalt ook Willeke van alles wat ze ziet en meemaakt.

De ouders van Els en Bianca reisden dit keer met de KLM in de business klas en ook dat werd als bijzonder positief ervaren. Nu zijn het geen mensen die klagen, zelfs niet als ze in de economyclass hadden gevlogen. De dankbaarheid die zij hebben zorgt ervoor dat het genieten boven alles uitstijgt. Zeker nu de ouders goede vrienden met elkaar zijn geworden en de gezelligheid samen niet kapot te krijgen is. Ze zien wel wat er op hun pad komt en staan daar meer dan positief tegenover.

Gary neemt het roer van paps over omdat hij een verrassing in zijn hoofd heeft en vindt dat paps bij zijn gasten hoort. De houding van Gary en Susan zorgt ervoor dat ze al heel snel in de groep zijn opgenomen en delen in het plezier van de gasten. Ook hier leert paps weer van als hij ziet hoe Gary zich in no-time van een vreemde in een

vriend heeft veranderd. Het mooie van dit is dat Gary en Susan hier ook van genieten. Dat laat hij ook duidelijk blijken in een kort gesprekje met paps, waarin hij zegt dat als je je klanten net zo behandelt als je eigen familie dan komt alles op die manier bij je terug. Plus dat je je dan geen zorgen hoeft te maken dat ze bij je weglopen omdat de concurrentie misschien iets goedkoper is. Want met de concurrent bestaat deze band niet. En zo leert paps op een vaartochtje weer een belangrijke regel over klantenbinding.

Hoofdstuk Twee

In Kuala Lumpur gaat de rest van de groep op weg naar een winkelcentrum zonder Jim, die blijft bij de kinderen. Zo'n reis en de villa en het hotel maakt een flinke indruk op de twee jonge kinderen en die zijn duidelijk moe.

Daarop besluit Carol niet mee te gaan winkelen maar bij het zwembad te blijven. Daar is Jim het niet mee eens.

“Echt niet, gisteren ben je ook al eerder weggegaan. Wat begrijpelijk is. Maar nu ben ik er ook en zo gek op winkelen ben ik niet. Dit is echt een vrouwen uitje dus ik blijf bij de kinderen en jij gaat mee.”

Voor de goede orde protesteert Carol maar Jim is standvastig en ze weet dat het pleit is beslecht. Met een knuffel en een kus aan de kinderen en Jim gaat ze met de anderen op weg naar een winkel-avontuur.

De vaders van Els en Bianca weten wat ze kunnen verwachten en gaan graag mee al is het voor een ander soort winkel dan de dames.

Fotografie, elektronica en computerwinkels zijn hun doel en daarnaast de winkeltjes met heerlijke koffie en gebak.

Ik ben toch wat nerveus want waar ze naar binnen lopen zit een eindje verderop Amy. En hoewel ik haar al meer dan een paar jaar niet heb gezien of gesproken, borrelt het gevoel weer op.

We zijn nog nauwelijks binnen of ik zie haar al zitten. Nog net zo mooi als toen ik haar voor het eerst zag en op slag verliefd werd.

Manon ziet mijn reactie en maakt snel een beslissing die haar al die tijd al dwars zit.

“Ga naar haar toe en praat met haar. Ik heb maar een eis, hou het netjes. Ik wil ervaren dat je echt voor mij kiest en niet gedwongen zoals twee jaar geleden. Als je nu nog steeds vindt dat je meer voor haar geeft dan

om onze relatie, maak ik het je niet moeilijk. Ook ik wil zeker weten wanneer ik verloren heb.”

Ik begin gelijk met tegen sputteren, maar Manon heeft haar beslissing gemaakt. Hoeveel risico en pijn het haar ook kan kosten.

Met een zwaar hart loop ik naar Amy die schrikt als ze mij ziet en gelijk een blos op haar gezicht krijgt.

Ze trekt een krukje onder haar kraampje vandaan en zegt dat ik moet gaan zitten. Ze pakt mijn hand en wat ik zo hoopte dat het niet zou gebeuren, gebeurt toch. De hele vlindertuin in mijn buik gaat weer vliegen en ik beseft dat ik nog steeds van haar hou. Maar ook van Manon, dat maakt het nu juist zo moeilijk. Ik ben blij dat ik haar weer zie, met haar praat en kan aanraken. Maar de keuze die Manon mij opdringt hangt als het zwaard van Damocles boven mijn hoofd en ik weet plotseling dat ik het nooit zou kunnen, bij Manon weggaan. De spanning verdwijnt gelijk uit mijn buik. Ik ontspan nu helemaal en voel me gelukkig. De keuze is gemaakt, hoewel ik haar wel als een vriendin wil houden.

“Vertel mij wat er allemaal is gebeurd sinds je de vorige keer bij me wegging naast het restaurant.”

Om het niet al te lang te laten duren vertel ik alles in grote lijnen.

Amy schrikt van mijn psychose en wat ik beleefd heb als zwerver door Europa en Australië.

“Wat heb jij geboft met een vrouw als Manon. Ze heeft me toen gebeld en we hebben een heel goed en open gesprek gehad. Ze had me zonder moeite helemaal kapot kunnen maken. Iets wat een ander wellicht had gedaan maar dat is niet haar stijl. Ze is zelfs lief tegen iemand die ook van haar vrouw houdt, iets wat ik nog altijd doe.”

“En ik ook van jou, maar ik kan Manon geen pijn of verdriet doen, daar

kan ik niet mee leven. Maar ik wil je wel als vriendin in mijn leven houden. Dat moet kunnen. Door van jou te houden ga ik ook meer van haar houden. Het hoe en waarom weet ik niet. Dat bespreek ik wel met haar. Als ze ziet dat het geen gevaar voor ons huwelijk oplevert dan is daar best een oplossing voor te vinden. Hoe gaat het met jou?”

Ook met Amy is het niet echt goed gegaan. Haar vriendin bleek na een aantal maanden een ander te hebben en verliet hun huis. Dat had tot gevolg dat ze de huur niet maar kon betalen en ze woont al bijna twee jaar in een soort gang met bed en douche. Tot overmaat van ramp overleed haar moeder en vertrok haar vader naar Cambodja om daar met een vrouw te gaan samenwonen. Door al deze tegenslagen heeft ze geen nieuwe vriendin kunnen vinden, mede doordat ze nog steeds van mij houdt.

“Pffff, wat een verhaal en wat een ellende. Daar ga ik wat aan doen. Zo laat ik je niet achter. Daarvoor hou ik veel te veel van je. Ik ga nu naar de groep terug en vertel Manon alles. Laten we eerst onze telefoonnummers uitwisselen.”

Nadat dit gedaan is, buig ik me naar voren en geef haar een zoen.

Een zoen die uit heel mijn hart komt.

Met een “tot snel” sta ik op en bel Manon waar ze is.

Als ik haar zie staan met een vragende blik op haar gezicht, ren ik op haar af en vlieg om haar nek.

“Ohhh, ik hou zoveel van je en ik heb zoveel te vertellen.”

Enigszins opgelucht zegt ze dat ze hierop hoopte maar het niet zeker wist wat mijn reactie zou zijn als ik Amy weer zou ontmoeten.

Manon neemt me mee naar een koffieplekje en bestelt een cappuccino en een zwarte koffie en twee gebakjes.

Als we zitten zegt ze dat ze alles wil horen. Ik vertel op een open en

rustige wijze wat er gebeurd is en wat we voelden.

“Het houden van is er dus nog steeds.”

Ik beaam dat maar vertel er direct achteraan dat wat dat invult er bij Manon extra uitkomt. Oftewel, door ook van Amy te houden hou ik meer van jou en ik wil nooit van je af, voor niemand niet. Ook niet voor Amy. En Amy heeft een hele positieve indruk van jou dus die zou dat ook niet willen ondanks de situatie waar ze nu in zit.

Hoewel Manon het nog niet helemaal doorheeft, snapt ze wel de positieve lijn in het verhaal.

Dan vertel ik de huidige situatie van Amy en zeg dat ik daar wat aan wil doen. Gelukkig hoef ik Manon daar niet voor over te halen, haar hart staat altijd open voor iemand die in de ellende zit.

“Voor mij, uhhh ons eigenlijk, is het dus alleen maar positief dat je je gevoel voor Amy kwijt kunt in plaats het te hoeven wegdrücken en daarom ga je nog meer van mij houden. Hoe dat werkt moet je me nog maar eens duidelijk uitleggen maar ik ben er blij mee.”

Dan sta ik op en geef haar een zoen en een knuffel wat de andere bezoekers doet opkijken. Openlijke uitingen van affectie zijn hier wat minder gewoon, al zullen ze er niets van zeggen.

“Dan wil ik haar ook even spreken.”

“Doe dat, het is echt een schatje. Dat merk je gelijk.”

En terwijl ik rustig mijn koffie drink en een overheerlijk gebakje eet, is Manon bij Amy.

Amy is blij verrast om Manon te ontmoeten. Ze nemen de tijd om elkaar een beetje te leren kennen en praten over de gevoelens van Sanne en haar voor elkaar. Gevoelens die ondanks dat er een paar jaar tussen zit er nog steeds zijn.

Ook Amy maakt haar heel duidelijk dat dit nooit een gevaar voor haar

huwelijk zal zijn. Die intenties delen Amy en ik. Manon hoeft ook niet bang te zijn dat ze een andere plaats nu inneemt want ook dat gaat niet gebeuren. Dat Manon heel goed kan begrijpen waarom ik in een klap op Amy verliefd werd, zegt ze niet. Deze gesprekken stellen Manon voorlopig gerust en ze vraagt in welke situatie Amy nu zit die dat rustig en zonder zich zielig op te stellen verteld.

“Wat doe je morgen, Eerste Kerstdag?” Vraagt Manon tussen neus en lippen door. Het antwoord had ze zelf kunnen bedenken. Ze doet niets, werken en hooguit een boek lezen. Hierop pakt Manon haar visitekaartje en schrijft achter op het adres van paps en mams.

Ze geeft het aan Amy en vertelt dat op de ene kant haar zakenummers en mobiel nummer is en op de andere kant het adres waar ze morgenochtend rond tien uur moet zijn. En neem iets mee, want het zou wel eens kunnen dat je in een hotel overnacht.

Ze ziet de schrik in het gezicht van Amy, die te bescheiden is om te laten weten dat ze daar het geld niet voor heeft.

Manon buigt zich naar voren en zegt dat ze het begrijpt en dat ze zich daar absoluut niet voor hoeft te schamen. Ze haalt een paar honderd Ringgit uit haar tas en geeft dit aan Amy.

“Dit helpt je vast een beetje op weg.”

Amy kijkt stomverbaasd naar het stapeltje biljetten en bloost.

“Maar kunt u dat wel missen, het is een hoop geld.”

Dit is weer zo'n moment dat ze moet laten weten hoe rijk ze is om te voorkomen dat Amy zich schuldig voelt.

Manon buigt zich weer iets naar voren fluistert in haar oor dat ze een van de rijkste vrouwen ter wereld is.

“Maar mist u dit dan toch echt niet?”

“Nee, ik heb omgerekend ongeveer vierhonderd miljard Ringgit dus dit mis ik echt niet.”

Amy is even compleet van slag af en herhaald zachtjes het bedrag.

“Waarom zit een geweldige, lieve vrouw als u dan nu bij mij? Ik ben een gewone vrouw die arm is.”

“Omdat mijn vrouw ook van jou houdt en jij van haar. Eerst zag ik dit als een bedreiging maar die is nu zo goed als weggenomen.”

“Hoe kan een vrouw als u mij als een bedreiging zien? Dat heb ik ook nooit, nooit gewild.”

“Liefde en rijk zijn is een moeilijk iets. Er zijn zat vrouwen die zeggen van je te houden omdat ze gebruik willen maken van je rijkdom. Sanne heeft dat nooit gedaan en ik durf te wedden dat jij dat ook niet zou doen. En dat is nu het grote verschil. En heel moeilijk om die tegen te komen.”

Aan alles ziet Manon dat Amy dat niet zou kunnen. Hoewel ze met haar uiterlijk vrij makkelijk een vriendin met geld zou kunnen veroveren. Het feit dat ze dat niet heeft gedaan en bijna op straat leeft zegt haar genoeg. Maar het is nu echt tijd om naar de anderen toe te gaan die waarschijnlijk nog winkels aan het door struinen zijn.

“We zien je morgen. En echt komen hoor,”

Ook Amy staat op en buigt haar hoofd puur uit respect. Dan doet Manon iets heel spontaans. Ze buigt zich naar Amy toe en zoent haar.

Niet gelijk een echte zoen, maar een warme kus op haar mond.

Even kijkt ze verbaasd maar als ze het gezicht van Manon ziet, komt er een glimlach.

“Sorry Amy, ik kon me niet inhouden. Je bent zo mooi en lief dat ik volledig begrijp dat Sanne in een klap van je bent geen houden. Dat is ook zo makkelijk. Vandaar mijn kus. Nogmaals sorry Amy.”

“Sorry is niet nodig. Ik zie, ook al ken ik u net, nee ik weet zeker dat u geen gebruik van mensen maakt. Daarom weet ik dat uw kus van harte

gemeend is en daar hoeft u nooit sorry voor te zeggen. Nee, ik voel me vereerd.”

Terwijl Manon naar mij terugloopt, schiet er door haar heen dat ik wel op een heel geweldige vrouw ben gevallen. Eentje die niet alleen zuiver is maar ook mooi. Ik zou er ook zo op kunnen vallen. Over een lekker ding gesproken.

Manon ploft op de stoel tegenover Sanne, die haar aankijkt met een vragende blik op haar gezicht.

“Wat een onwijs lekker ding is Amy, en niet alleen dat maar ook lief en eerlijk. Als je daar niet op valt kun je beter een vent nemen.”

“Ik ben blij dat je haar een beetje hebt leren kennen.”

“Ik moet ook wat bekennen. Bij het weggaan heb ik haar gezoend. Niet dat ik het van plan was of zo, het kwam spontaan. Ik heb ook gelijk mijn excuus gemaakt al wilde ze daar niks van weten. Het is trouwens de eerste keer in al de jaren dat we samen zijn dat ik me niet kon inhouden.”

Ik schiet in de lach omdat Manon beteuterd kijkt.

“Ja, je vertelt me niets nieuws. Ze is onweerstaanbaar. Heb je nog wat afgesproken of zo?”

“Ja, ze komt morgenochtend voor het Kerstontbijt en ik reserveer een kamer in het Hyatt voor haar. Ze mag wel een beetje verwend worden.” En weer vlieg ik Manon om haar nek.

“Je bent echt geweldig. Nu je weet dat ze geen gevaar voor ons huwelijk is, nodig je haar gelijk uit. Wat ben je toch geweldig.”

We hoopten op een paar gezellige uurtjes maar dit is veel mooier dan we ooit hebben gedacht.

“Oh oh, ze heeft natuurlijk zo goed als geen kleding en zeker geen bikini of zo, daar moeten we meteen wat een doen.” Manon staat stil terwijl ze dit overdenkt.

“Waar wacht je nog op? Ga haar halen!”

Ik draai me om en loop, ren bijna naar Amy toe. Die heel verrast reageert en gelijk wil vertellen wat haar net is overkomen.”

Ik zoen haar gelijk op haar mond waardoor ze stopt me praten.

“Berg je winkeltje op, we gaan winkelen. Want je moet er morgen nog mooier uitzien dan je al bent.”

Vrijwel meteen wil ze het geld dat ze van Manon heeft gekregen pakken, maar ik zeg dat ze dat nu niet nodig heeft.

Binnen tien minuten zijn we terug bij Manon die al een winkel voor haar heeft uitgezocht.

Deze winkel heeft feestkleding, casual kleding en lingerie naast een hoek met badkleding. Vlakbij is een flinke schoenwinkel en om de hoek een parfumerie.

Manon zegt dat zij bij Amy blijft en ik naar Els en de gasten moet gaan. Anders is het morgen geen verrassing voor mij.

Later vertelde Amy mij dat Manon gelijk al vertelde dat ze vanavond in het Hyatt slaapt en al de aankopen, op een enkel iets na wat ze nu gelijk gaat dragen, naar het hotel worden gestuurd. En oh ja, een stel koffers heb je ook nodig.

Want je gaat mee naar Holland voor een vakantie, als je dat wil tenminste. Maar dat slikt ze nog net op tijd in. Het moet een verrassing blijven. Voor Amy is alles, net als voor Emmy, een Disneyfilm die werkelijkheid wordt. Ze is nog nooit verder bij deze winkel gekomen dan de in de etalage staren en nu kan ze ongelimiteerd shoppen.

Hoewel ze bij ieder kledingstuk denkt dat Manon zal zeggen dat het genoeg is, gaan ze gewoon door. Een badpak en vier bikini's vullen het aan en dan is de lingerie aan de beurt.

“Zal ik de lingerie passen?” Vraagt ze beleefd.

“We weten nu je maat en als je dan in je lingerie het pashokje uitkomt, sta ik niet voor mijzelf in.” Zegt Manon lachend.

Ze mag zich niet inhouden en moet minstens zes setjes kopen.

De vrouw bij de kassa ziet de stapel kleding steeds groter worden en vraagt aan Manon of dit terug het rek op moet. Ze is verbaasd als Manon zegt dat we het kopen en er komt nog meer bij.

De winkelmanager, een vrouw van rond de vijftig, komt nu naar Manon toe en vraagt of ze dit echt allemaal wil kopen en of haar creditcard dat wel toelaat.

Manon geeft haar een visitekaartje en haar creditcard en zegt dat ze dit maar even moet gaan controleren. Waarop de vrouw in haar kantoor verdwijnt.

Binnen tien minuten is ze weer terug en geeft Manon haar creditkaart terug onder het excuseren dat ze niet wist wie ze is en daarom voorzichtig is.

De vrouw aan de kassa heeft haar manager nog nooit zo gezien en gaat ervan uit dat dit wel een heel speciale gast moet zijn.

Sterker nog, de manager neemt zelf achter de kassa plaats als Manon eindelijk klaar is met inkopen. Amy is zo totaal stomverbaasd dat ze niets weet te zeggen, zelfs niet als de manager haar in het Maleis feliciteert met alle aankopen waar ze ongevraagd korting op geeft. Nog nooit in de geschiedenis van deze winkel heeft een klant in zo'n betrekkelijk korte tijd, zoveel gekocht.

Manon zegt dat Amy uit de stapel moet halen wat ze nu gaat dragen. De rest wordt dan bezorgd.

Manon vraagt heel beleefd of deze stapel vandaag nog in het Hyatt kan worden bezorgd? De manager zegt dat dit normaal nooit wordt gevraagd, maar voor haar maken ze graag een uitzondering. Ze geeft

haar woord dat alles vandaag nog, keurig verpakt naar het Hyatt zal worden gebracht.

Als Manon afrekent, met een leuke korting, ziet Amy het bedrag en schrikt hiervan. Manon blijft vrolijk en schijnt zich over de hoogte van het bedrag geen enkele zorg te maken. Sterker nog, ze zegt dat ze eerst wat gaan eten en drinken en dan verder gaan winkelen voor schoenen, parfumerie, wat sieraden en een horloge en een iPhone.

We zijn nog niet klaar als Els belt dat de groep terug naar het hotel wil. Manon vraagt nog of ze al wat gegeten gedronken hebben, maar dat is dik in orde. Ze hebben zich behoorlijk uitgeleefd en zo goed als iedereen heeft meerdere tassen met inkopen. Ze maakt de afspraak dat ze naar het hotel kunnen gaan om bij te komen, Amy en zij komen later met de taxi. Als het te lang duurt, mogen ze al gaan eten.

Els zegt dat ze eerst willen douchen of zo en vraagt of een tafel bestellen voor acht uur straks voldoende is. Dat vindt Manon een prima idee en zegt dat Amy ook meekomt en of ze een kamer wil regelen voor haar. Aan dit soort spontane vragen is Els al gewend, dus neemt het aan en Manon weet dat het dan geregeld is.

Met een tot straks, gaat de groep naar het hotel en zij nog even door met wat aankopen. Ondanks dat ze mag kopen wat ze wil is ze heel voorzichtig in de parfumerie winkel. Ze geeft aan zo goed als nooit make-up te dragen en eerlijk gezegd begrijpt Manon dat.

Uiteindelijk koopt ze twee geurtjes, een foundation, dag- en nachtcrème en een lippenstift een helderrode.

Dan is er nog maar een winkel over, de juwelier!

Hier krijgt ze een ring met mooie steen, een halsketting en een kwalitatief mooi horloge. Als Amy de prijs op het horloge ziet, legt ze die gelijk weer terug.

“Niet mooi?” Vraagt Manon.

“Dat wel, maar daar koop je hier een huis voor.”

“En dat is juist het mooie daaraan, als je eens in de financiële ellende zit, zoals nu. Heb je altijd een mooi bedrag voor handen, of liever gezegd om je pols.”

Deze aankopen nemen ze wel gelijk mee naar het hotel.

In de taxi zakt Amy onderuit. Moe van alle aankopen, het passen van veel te veel kleding en de spanning van dit alles.

Ze heeft al een paar keer het woord Hyatt voorbij horen komen maar omdat het gesprek in het Nederlands ging heeft ze er verder niet over nagedacht.

Waarschijnlijk ook omdat die naam haar helemaal niets zegt. Als de taxi bij de ingang van het hotel stopt, vraagt ze wat we hier gaan doen. Het is maar goed dat ze door vandaag te moe is om nog te schrikken, maar ze is wel verbaasd als Manon zegt dat ze hier logeert.

Manon heeft Els al een seintje gegeven dat ze eraan komen, die wacht in de hal op ze. Ook Els is onder de indruk van Amy als ze haar ziet. Ze begroeten elkaar hartelijk en Els zegt dat er een berg keurig verpakte kleding in haar kamer ligt. Manon vraagt of ze Amy naar haar kamer wil brengen en haar een beetje wijs maken over het hotel.

Els neemt Amy mee en gezellig kletsend ziet Manon ze verdwijnen richting de lift. Ze neemt een andere lift en strompelt bijna haar kamer binnen, waar ik een beetje ligt te dutten.

Manon schopt haar schoenen uit en ploft op het bed en wel zo hard dat ik zelfs even los van het bed kom.

“Pfff, ik ben behoorlijk kapot maar wat is die meid tevreden. Die hoeft het komende jaar hier geen kleding meer aan te schaffen. Al heeft ze in Nederland nog wel wat warme kleding nodig.”

Nu zit ik rechtop. “Amy en Nederland. Wat zijn je plannen? Vertel!”

Dan vertelt Manon dat ze Amy op vakantie naar Nederland wil meenemen.

“Wist je dat ze nog nooit op vakantie is geweest?”

“Nee, de eerste keer dat we elkaar zagen kwamen we niet verder dan zoenen en vandaag hadden we het over gevoelens en over jou.

“Ik heb vandaag een hoop over haar gehoord en geloof me, echt fijn is haar leven tot nu toe niet geweest en ja, ik geef toe ook ik ben onder de indruk van die meid. Niet alleen is ze onwijs mooi, heeft ze een figuur waar iedereen jaloers op is maar ze is ook heel lief, teder en dankbaar.”

Ik draai me op mijn zij.

“Zo te horen heeft ze jouw hart ook veroverd.”

“Ik geef toe schuldig te zijn, mea culpa en zo. Maar het is volkomen onmogelijk om niet op haar te vallen.”

“Houden we het netjes?”

“Dat is wel de bedoeling. Bianca is al te lang geleden en had een doel. Als het nu zou gebeuren is het lust en niets meer en dat verdient ze niet. Daar is ze veel te lief en hoe zal ik het noemen, te zuiver voor.”

Het is fijn om het samen eens te zijn, zeker nu Manon ook onder de indruk van haar is. Een goed uur later, na ons een beetje te hebben opgeknapt, is het tijd voor het diner met de hele groep. Dat wordt vast en zeker gezellig.

Als we beneden komen zitten de eersten al aan tafel. De een met een glas bier voor zich, de ander met fris of vruchtensap.

Als we plaatsnemen krijgen we vragen hoe Manons dag was, waar ze heel kort over kan zijn: “vermoeiend.”

Op een gegeven moment als iedereen er is valt het op dat er nog twee stoelen leeg zijn.

“Waar is Els en vergeet ik nu iemand, want er is nog een stoel leeg.”

Alsof het afgesproken is komen op dat moment Els en Amy naar de tafel toegelopen. Els in een niet al te formele donkerblauwe jurk met glitters en Amy in het zwart met niet meer dan rode lippenstift op.

Zoals verwacht wordt er geklapt voor deze entree. Voor ze gaan zitten stelt Els Amy aan de groep voor als een vriendin van Sanne en Manon die ze hier hebben leren kennen. Ze spreekt Maleis en Engels.

Op zo'n semiofficieel moment staat Robert op en heet haar namens de gehele groep en Van der Wulp Inc. hartelijk welkom en hoopt dat ze de komende dagen net zo zal genieten als de rest.

Hij vertelt ook dat de groep groter is maar dat twee dames in een rolstoel, een paar jonge kinderen met een aantal helpers vandaag een vaartochtje maken, terwijl wij vandaag een winkel dag hadden.

Amy zegt zachtjes “dank je wel” en het is duidelijk zichtbaar dat ze dit niet gewend is en zich nog geen houding te geven. Dat is geen schande, dat kost nu eenmaal wat tijd.

Al snel krijgt ze van de dames, net als Els, lovende woorden omtrent haar outfit en haar halsketting.

De moeder van Els vraagt of het nieuw is of een familie-erfstuk. Dan vertelt Amy eerlijk dat alles wat ze momenteel heeft vandaag is aangeschaft. Ik ben alleen, mijn moeder is overleden en mijn vader is naar Cambodja vertrokken en daarmee was ik dakloos. Officieel ben ik dat nog steeds. Van de hotelkamer waar ik nu logeer durfde ik niet eens te dromen. Een nacht hier kost al meer dan ik in een jaar verdien. Ze zegt dit op zo'n open en eerlijke wijze, zonder enige vorm van zieligheid. Nog voor ze een zin heeft uitgesproken is het in een klap doodstil aan tafel. Iedereen luistert naar het levensverhaal van Amy, dat ze objectief vertelt zonder gespeelde emoties.